

Sygn. akt I ACa 411/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Danuta Mietlicka
Sędzia:	SO (del.) Elżbieta Koszel
Protokolant	st.sekr.sąd. Izabela Lipska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2012 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 21 lutego 2012 r. sygn. akt IX GC 492/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od Wojewódzkiego Szpitala (...) Publicznego Zakładu (...) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

IA Ca 411/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2012r. Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) W. SPZOZ w L. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda 122 040,18zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2011r. oraz 9 720zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód w sprawie dochodził od pozwanego Szpitala zapłaty kwoty - ostatecznie zasądzonej jako należności z tytułu zawartych przez powoda z różnymi podmiotami umów o współpracy w zakresie zarządzania płynnością finansową. Na mocy tych umów powodowa Spółka poręczała istniejące i niewymagalne jak również przyszłe zobowiązania pozwanego Szpitala z tytułu zawartych przez Szpital z tymi podmiotami umów dostawy towarów i usług.

Stosownie bowiem do art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Umowa poręczenia służy zatem zabezpieczeniu interesów wierzyciela, zaś przejście wierzytelności na poręczyciela jest wyłącznie wynikiem niewykonania zobowiązania przez dłużnika. Taką ocenę potwierdza też ust. 7 art. 53 w brzmieniu nadanym mu powołaną ustawą z 22 października 2010 r. określającą krąg umów wymagających dla swej skuteczności zgody podmiotu, który utworzył zakład opieki zdrowotnej. Są to umowy zbycia, dzierżawy, najmu, użytkowania, użyczenia aktywów trwałych samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej oraz przelewu wierzytelności. Faktu tego nie zmienia okoliczność, iż dodatkową podstawą przejścia wierzytelności na poręczyciela jest art. 518 § 1 pkt 1 k.c.

W konsekwencji Sąd uznał, że na powódkę przeszły wszystkie wierzytelności dochodzone pozwem w niniejszej sprawie, bowiem żadna z czynności będących podstawą przejścia wierzytelności nie jest dotknięta nieważnością w jakimkolwiek zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zasądając je w całości od pozwanego.

Pozwany szpital zaskarżył wyrok w części dotyczącej pkt I zasądzającego kwotę 22 941,06zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2011r. oraz w części rozstrzygającej o kosztach procesu.

Apelujący zarzucał naruszenie prawa materialnego - art. 53 ust. 6 ust. o zoz poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że przepis ten w okolicznościach sprawy nie znajduje zastosowania.

Apelujący wywodził, że intencją ustawodawcy było objęcie ograniczeniem wynikającym z art. 53 ust. 6 ust. o zoz wszystkich czynności prawnych, które w efekcie doprowadziłyby do zmiany wierzyciela. Ze względu na brak wymaganej zgody w okolicznościach sprawy nieważne są czynności dokonane między powodową Spółką a wierzycielami pozwanego szpitala odnoszące się do zobowiązań powstałych od dnia 22 grudnia 2010r. [wejście w życie nowelizowanych przepisów ust. o zoz.], dotyczących kwoty 22 941,06zł.

Pozwany wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Przede wszystkim Sąd Apelacyjny zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że umowa poręczenia nie jest umową, której celem jest zmiana wierzyciela. Zmiana wierzyciela nie jest bowiem bezwzględnym skutkiem zawarcia umowy poręczenia, a jedynie następstwem niepłacenia przez dłużnika długów. Zmiana wierzyciela jest możliwa dopiero po zapłaceniu długu przez poręczyciela, a więc po dokonaniu czynności faktycznej w wykonaniu umowy poręczenia. Zatem do umowy poręczenia nie może mieć zastosowania art. 53 ust. 6 i 7 ustawy o zoz także wówczas gdy zobowiązania szpitala, objęte umową poręczenia powstały po nowelizacji ustawy. Ważność umów poręczenia może być zakwestionowana jedynie na podstawie ogólnych reguł dotyczących ważności czynności prawnych, jednakże w sprawie niniejszej nie były podnoszone żadne okoliczności dające podstawę do zakwestionowania ważności umów poręczenia.

Ponadto wskazać należy, że wszystkie umowy poręczenia, które stanowiły podstawę do zapłaty przez powodową Spółkę należności na rzecz wierzycieli pozwanego Szpitala zostały zawarte przed dniem 22 grudnia 2010r., a zatem przed zmianą ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Wszystkie umowy poręczenia obejmowały także zobowiązania szpitala, które są przedmiotem rozpoznania w sprawie niniejszej. Powodowa Spółka poręczała za istniejące i niewymagalne oraz przyszłe zobowiązania pozwanego. Te okoliczności nie były kwestionowane przez pozwanego. Skoro zatem umowy poręczenia zawarte zostały przed datą 22 grudnia 2010r., już tylko z tego względu nie mogą do nich znajdować zastosowania znowelizowane przepisy ustawy, co czyni zarzut pozwanego o braku legitymacji czynnej powodowej Spółki bezzasadnym.

Z przepisów ustawy o zoz w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją nie wynikały jakiegokolwiek ograniczenia dotyczące możliwości zawierania umów przez wierzycieli szpitala, dotyczących przeniesienia długów wobec szpitala

na inny podmiot. Ważność takich umów podlegała ocenie z punktu widzenia przepisów kodeksu cywilnego, jednakże w sprawie niniejszej pozwany szpital nie kwestionował ważności tych umów z innych przyczyn aniżeli art. 53 ust. 6 i 7 ustawy o zoz w brzmieniu obowiązującym po 22 grudnia 2010r.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację i na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc w zw. z § 2 ust. 2, § 6 pkt 5, § 1 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [Dz.U. 163, poz.1348] zasądził od pozwanego na rzecz powoda 1800zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powoda w postępowaniu odwoławczym.